



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Jaroše a soudců JUDr. Pravoslava Poláka a Mgr. Marcela Žána ve veřejném zasedání dne 19. 7. 2022

takto:

- I. Na podkladě odvolání obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] se podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu **ruší** ohledně tohoto obžalovaného rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 1. 3. 2022 č. j. 6 T 101/2020-2281 ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se při nezměněném výroku o vině tohoto obžalovaného **znovu rozhoduje** tak, že

obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] se odsuzuje podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku k **trestu odnětí svobody v trvání šesti (6) měsíců**, jehož výkon se podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odkládá na zkušební dobu jednoho (1) roku a šesti (6) měsíců.

- II. Odvolání státního zástupce směřující proti témuž rozsudku se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] uznán vinným, že na základě svého vlivu na osoby podílející se na rozhodování orgánů Statutárního města [REDAKCE] (dále rovněž jen „město“), který vyplýval z jeho osobních vazeb na představitele města a rovněž z pozice člena komise rady města pro hospodaření s majetkem města, likvidační a škodní, bytové komise, v úmyslu opatřit sobě neoprávněný prospěch v přesně nezjištěný den v měsíci září či říjnu 2015, v restauraci [REDAKCE] za účasti osob [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] požadoval peněžní prostředky ve výši 400 000 Kč po [REDAKCE] (správně [REDAKCE] [REDAKCE] jednatelce společnosti F [REDAKCE] [REDAKCE]

██████████ s. r. o., IČ ██████████ se sídlem ██████████, ██████████ v souvislosti s probíhajícím jednáním o prodloužení smlouvy o nájmu objektu ██████████ a s tímto spojených služeb v oblasti kremace a pohřebnictví mezi společností F ██████████ ██████████ s. r. o. a vlastníkem objektu městem ██████████, s tím, že za tuto částku je schopný zajistit mezi osobami majícími vliv na rozhodnutí ohledně prodloužení nájemní smlouvy dostatečnou podporu pro to, aby tato nájemní smlouva byla prodloužena, což ██████████ z pozice jednatelky společnosti odmítla.

2. V tomto jednání okresní soud shledal přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku a podle téhož ustanovení odsoudil obžalovaného ██████████ k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil se stanovením zkušební doby v trvání 30 měsíců.

3. Týmž rozsudkem byli obžalovaní ██████████ a právnická osoba V ██████████ – ██████████ s. r. o. zproštěni obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu, kterou jim bylo kladeno za vinu spáchání přečinů pletich při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku, jehož se měli dopustit tím, že po společné domluvě mezi obžalovaným ██████████ a obžalovaným ██████████ v úmyslu získat neoprávněný prospěch na základě zjištění o nevyhovujícím stavu nouzového osvětlení v prostorách tréninkové haly provozované společností ██████████ Arena s. r. o. obžalovaný ██████████ a obžalovaný ██████████ zosnovali plán na opravy nouzového osvětlení v těchto prostorách tak, že zakázku na opravu nouzového osvětlení v tréninkové hale získá obžalovaná společnost V ██████████ s. r. o., za kterou jednal její jednatel obžalovaný ██████████ s tím, že dodávky komponentů na opravu nouzového osvětlení systému ██████████ budou prováděny přes obžalovaného ██████████ za nadhodnocenou cenu,

přičemž obžalovaný ██████████ v úmyslu získat pro sebe předmětnou veřejnou zakázku ještě před rozesláním výzev k podání nabídky zkontaktoval obžalovanou společnost V ██████████ s. r. o., za kterou jednal její jednatel ██████████ a nabídl obžalované zisk předmětné zakázky s tím, že obžalovaná společnost V ██████████ s. r. o. provede montážní práce a obžalovaný ██████████ bude dodavatelem komponentů od společnosti ██████████ s čímž obžalovaný ██████████ souhlasil,

a po obdržení výzvy ██████████ společně s obžalovaným ██████████ vyplnili příložený plánovaný rozpočet, kdy obžalovaný ██████████ za obžalovanou společnost V ██████████ s. r. o. vyplnil položky ohledně prací a ██████████ mu dodal cenový rozpis komponentů, který úmyslně početně nadhodnotil za účelem nepřiměřeného zisku

a dále obžalovaný ██████████ s cílem získání veřejné zakázky pro sebe prostřednictvím obžalované společnosti V ██████████ s. r. o. zkontaktoval ██████████ a ██████████ jednatele společnosti E ██████████ s. r. o., kterým pomohl sestavit nabídkový cenový rozpočet na zadané materiály, neboť jim sdělil, že je na této zakázce dodavatelem osvětlení, a za společnost C ██████████ s. r. o. podal nabídku sám, tedy takto ██████████ pro svou osobu a společnost V ██████████ s. r. o. sjednal výhodu při veřejné zakázce tak, že sám rozhodoval o výši cenových nabídek u čtyř z pěti oslovených subjektů v rámci pobídkového řízení (C ██████████ s. r. o., ██████████ E ██████████ s. r. o., a V ██████████ s. r. o.), kdy tak vyvíjel činnost směřující k zadání veřejné zakázky za nepřiměřenou cenu a zároveň k tomu, aby nabídka společnosti V ██████████ s. r. o. byla nejvýhodnější,

následně dne 23. 2. 2016 jednatel společnosti ██████████ Arena s. r. o. ██████████ na základě doporučení hodnotící komise uzavřel se zástupcem společnosti V ██████████ s. r. o. obžalovaným ██████████ Smlouvu o dílo na zprovoznění, opravu a revizi nouzového osvětlení na objektu tréninkové haly – ██████████ Arena s. r. o., a to v rozsahu daném smlouvou a za pevně stanovenou cenu ve výši 928 395,45 Kč bez DPH,

kdy po uzavření předmětné smlouvy o dílo obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] opětovně kontaktoval, obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] s tím, že práce na výměně nouzového osvětlení značky [REDAKCE] jsou tak specifické, že je provede on, a to prostřednictvím společnosti S [REDAKCE] s. r. o., přičemž tak činil s úmyslem získat finanční prostředky a o jejich rozdělení dále rozhodovat, kdy obžalované společnosti V [REDAKCE] s. r. o., za předání zakázky nabídl úplatu ve výši 4 % z celkové výše zakázky, s čímž obžalovaná společnost souhlasila a obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] následně zajistil výměnu nouzového osvětlení v tréninkové hale prostřednictvím [REDAKCE] [REDAKCE] – [REDAKCE] přičemž v průběhu prací potřeboval [REDAKCE] [REDAKCE] peněžní prostředky, mimo jiné na úhradu komponentů, kdy obžalovanou společnost V [REDAKCE] s. r. o., požádal o zajištění vyplacení záloh a obžalovaná společnost proto dne 7. 3. 2016 vystavila 1. dílčí fakturu na částku 464 197 Kč, číslo faktury [REDAKCE] kterou společnost [REDAKCE] Arena s. r. o. dne 9. 3. 2016 uhradila na účet obžalované společnosti V [REDAKCE] s. r. o. a obžalovaná společnost pak takto nabyté peněžní prostředky ve dvou případech předala obžalovanému [REDAKCE] [REDAKCE] a to na základě výdajových pokladních dokladů ze dne 9. 3. 2016 na částku ve výši 240 000 Kč a ze dne 10. 3. 2016 na částku ve výši 215 000 Kč,

obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] dne 1. 4. 2016 vystavil konečnou fakturu číslo [REDAKCE] na částku 503 848 Kč za provedené elektromontážní práce na tréninkové hale dle smlouvy o dílo ze dne 23. 2. 2016 a tato faktura byla společností [REDAKCE] Arena s. r. o. uhrazena dvěma převody dne 2. 5. 2016 ve výši 200 000 Kč a dne 19. 5. 2016 ve výši 303 848 Kč na účet obžalované společnosti V [REDAKCE] s. r. o., načež na základě faktury číslo [REDAKCE] vystavené společností S [REDAKCE] s. r. o. a doručené prostřednictvím [REDAKCE] [REDAKCE] na celkovou částku ve výši 928 000 Kč, vystavenou za dodávku nouzového osvětlení včetně montáže [REDAKCE] Arena [REDAKCE] [REDAKCE] obžalovaná společnost odeslala na účet společnosti S [REDAKCE] s. r. o. dne 2. 5. 2016 částku ve výši 200 000 Kč, dne 6. 6. 2016 částku ve výši 173 000 Kč a dne 7. 6. 2016 částku ve výši 100 000 Kč, tedy celkově částku ve výši 473 000 Kč,

tedy obžalovaná společnost V [REDAKCE] s. r. o. obdržela od společnosti [REDAKCE] Arena s. r. o. platby v celkové výši 968 045 Kč, z této částky si obžalovaná společnost V [REDAKCE] [REDAKCE] s. r. o., za kterou jednal obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] ponechala částku ve výši 40 045 Kč a ze zbylé částky ve výši 928 000 Kč předala v hotovosti obžalovanému [REDAKCE] [REDAKCE] částku 455 000 Kč a na účet společnosti S [REDAKCE] s. r. o. poukázala částku 473 000 Kč, kdy následně společnosti S [REDAKCE] [REDAKCE] s. r. o. po výběrech v hotovosti a po uhrazení komponentů společnosti B [REDAKCE], a.s., zůstaly na účtu finanční prostředky ve výši 28 898 Kč,

přičemž z celkové ceny za dílo dle smlouvy a navýšené dle dodatku číslo 1 ke smlouvě o dílo v celkové výši 968 045 Kč byly na samotné provedení díla užity pouze finanční prostředky ve výši 134 102 Kč za nákup komponentů od společnosti B [REDAKCE], a.s., vlastní elektromontáže provedl [REDAKCE] [REDAKCE] který provedené práce vyfakturovala společnost C [REDAKCE] s. r. o. v celkové částce 39 997 Kč, kdy tato faktura byla společností C [REDAKCE] s. r. o. vzájemně započtena oproti dřívějším pohledávkám,

přičemž obvyklá cena díla realizovaného v rámci veřejné zakázky "Zprovoznění, oprava a revize nouzového osvětlení na objektu tréninkové haly – [REDAKCE] Arena s. r. o., v rozsahu plnění dle Smlouvy o dílo na zprovoznění, opravu a revizi nouzového osvětlení na objektu tréninkové haly – [REDAKCE] Arena s. r. o., ze dne 23. 2. 2016 a jejího dodatku ze dne 17. 3. 2016 činila (dle znaleckého posudku) nejvýše 300 432 Kč bez DPH,

tedy v důsledku uvedeného jednání obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] a obžalované společnosti V [REDAKCE] [REDAKCE] s. r. o., byla poškozené společnosti [REDAKCE] Arena s. r. o., IČ: [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE], způsobena škoda ve výši nejméně 667 613 Kč;

neboť předmětný skutek ve vztahu k obžalovaným [REDAKCE] [REDAKCE] a právnické osobě V [REDAKCE]

██████████ s. r. o. není trestným činem.

4. Okresní soud zmiňovaným rozsudkem rozhodoval rovněž ve věci obžalovaného ██████████ a právnické osoby C ██████████, s. r. o., jakož i o dalším jednání obžalovaného ██████████ v těchto případech ale rozsudek již nabyl právní moci. Nikoliv však v odsuzující části ohledně obžalovaného ██████████ a zprošťující části ve vztahu k obžalovanému ██████████ a právnické osobě V ██████████, s. r. o., v jejímž zájmu jednal její jednatel ██████████. Ohledně posledně jmenovaných a v jejich neprospěch podal státní zástupce včas odvolání, kterým se domáhal zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. S tím obžalovaný ██████████ a společnost, jejímž je jednatelem, nesouhlasili a navrhli, aby odvolání státního zástupce bylo zamítnuto.
5. Obžalovaný ██████████ se včas podaným odvoláním domáhal zrušení napadeného rozsudku ve výroku, jímž byl uznán vinným, a zproštění obžaloby, případně vrácení věci okresnímu soudu či policii k novému projednání. S těmito návrhy se státní zástupkyně, která byla přítomna veřejnému zasedání odvolacího soudu, neztotožnila a navrhla, aby odvolání obžalovaného ██████████ bylo jako nedůvodné zamítnuto.
6. Krajský soud v Plzni na podkladě těchto odvolání a z hlediska vytýkaných vad přezkoumal podle § 254 odst. 1, 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost napadených výroků přezkoumávaného rozsudku, správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a dospěl k těmto závěrům.
7. Obžalovaný ██████████ odvoláním, obsáhle zdůvodněným jeho obhájcem, argumentoval předně tím, že jeho vina nebyla prokázána provedenými důkazy, neboť je okresní soud nesprávně zhodnotil, porušil zásadu in dubio pro reo a tím i zásadu presumpce neviny. Soudu byly předloženy dvě skutkové verze, přičemž soud přihlédl bez jakéhokoliv zdůvodnění k verzi, která pro něho nebyla nejprůzračnější. V tomto ohledu konstatoval výpovědi ██████████ a ██████████. Zdůraznil, že svědkyně ██████████ ve své výpovědi v hlavním líčení jednoznačně uvedla, že si nepamatuje, kdo požádal o částku ve výši 400 000 Kč a že to klidně mohl být i její synovec ██████████. Ten uvedl v hlavním líčení, že na předmětné schůzce se o žádné částce nemluvílo a o částku ve výši 250 000 Kč předem a 250 000 Kč poté si řekl telefonicky svědek ██████████. Ten v hlavním líčení i v řízení přípravném nijak nepopřel, že si o úplatek řekl. Není proto obhájci zřejmé, jakým způsobem mohl okresní soud učinit závěr o vině obžalovaného ██████████. Ten si nikdy neřekl ve vztahu k uvedeným osobám o žádném úplatku, není to ničím prokázáno, naopak je zřejmé, že o úplatek si řekl svědek ██████████. Jeho výpověď se s ostatními výpověďmi rozchází, byl to právě on, kdo sjednával předmětnou schůzku, navíc prokazatelně uvedl, že svědka ██████████ a obžalovaného ██████████ dostane do teplek.
8. Tyto argumenty odvolání nutno odmítnout. V tomto ohledu lze pro stručnost odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, zejména v jeho čtrnácté části. Okresní soud správně považoval výpověď svědkyně ██████████ za přesvědčivou a z této výpovědi při rozhodování o vině obžalovaného ██████████ vycházel. To zejména proto, že jak ██████████ tak ██████████ měli důvod vypovídat zkresleně, neboť se na trestné činnosti obžalovaného ██████████ zjevně podíleli. Svědkyně ██████████ v přípravném řízení výslovně uvedla, že při schůzce v restauraci ██████████ byli ██████████ a nějací dva páni, které neznala (nevznikají žádné pochybnosti o tom, že to byli právě obžalovaný ██████████ a svědek ██████████ všichni tři střídavě říkali, že jí mohou pomoci, ale že by to něco stálo a že jsou schopni to nějakým způsobem zařídit. Na schůzce padla částka, o které se svědkyně domnívala, že šlo o 400 000 Kč. Určitě to padlo, když tam byli všichni čtyři, to ví určitě. Pochopila to tak, že jim dá 400 000 Kč a oni to nějak uhradí. Nemohla si vzpomenout, z jakých úst ta částka padla, je možné, že to řekl i ██████████. V hlavním líčení svědkyně výpověď z přípravného řízení potvrdila s tím, že je přesvědčena, že šlo o částku 400 000 Kč. Rovněž uvedla, že se v restauraci ██████████ setkala se dvěma muži s tím, že by uměli nějakým způsobem za nějakou částku věc zajistit a že jim řekla, že ty peníze nemá a nedá. Z výpovědi této svědkyně je tudíž zřejmé, že obžalovaný a svědci ██████████ a ██████████ jednali s ██████████ a přesvědčovali ji o tom, že dokážou zajistit, aby společnost H ██████████

██████████ provozovat v dalším období a žádali za to částku 400 000 Kč. V tomto případě není rozhodné, který z účastníků schůzky požádal o úplatek 400 000 Kč, nýbrž to, že všichni ██████████ přesvědčili o tom, že to jsou schopni za uvedenou částku zařídit.

9. Pokud okresnímu soudu byla podána obžaloba pouze na obžalovaného ██████████ ██████████ nemohl nalézací soud rozhodovat o případné vině ██████████ a ██████████ ale pouze o vině obžalovaného ██████████ ██████████. To také učinil a správně ho uznal vinným, že za účasti ██████████ a ██████████ požadoval 400 000 Kč po ██████████ s tím, že je schopný zajistit prodloužení nájemní smlouvy na provoz ██████████.
10. Okresní soud správně neuvěřil obhajobě obžalovaného a tvrzení ██████████ ██████████ že se na uvedené schůzce nehovořilo o částce 400 000 Kč, jakož i tvrzení ██████████ ██████████ že z jednání odbíhal a za jeho přítomnosti uvedená částka požadována nebyla. V souvislosti s hodnocením důkazů tak, jak je provedl okresní soud, je nutno zdůraznit ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, podle něhož je odvolací soud vázán hodnocením důkazů nalézacím soudem, pokud neprovede nové důkazy, či nezopakuje důkazy provedené nalézacím soudem. To samozřejmě platí za předpokladu, že v hodnocení provedených důkazů nalézacím soudem odvolací soud nezjistí žádné rozpory s principy formální logiky. Závěr okresního soudu o vině obžalovaného ██████████ ██████████ však odvolací soud považuje za logický a dostatečně odůvodněný.
11. K argumentaci obhajoby ohledně svědka ██████████ ██████████ je třeba uvést, že jmenovaný nepřiznal, že by si při schůzce v restauraci ██████████ řekl o úplatek, pouze v hlavním líčení k výpovědi svědka ██████████ který o něm uvedl, že si řekl o 250 000 Kč před a 250 000 Kč po, připustil, že nešlo o úplatek pro něho, pro sebe si určitě o žádný úplatek neřekl, a pokud to řekl, tak to bylo za to, co zařídí ██████████. Vycházel-li okresní soud z výpovědi svědka ██████████ ██████████ tak pouze v tom, že schůzku sjednal na podkladě žádosti obžalovaného ██████████ a že obžalovaný je schopen zajistit, že provoz ██████████ bude i nadále zajišťovat společnost ██████████ ██████████. Pro posouzení věci ale není rozhodující, kdo o sjednání schůzky požádal, ani kdo ji sjednal, ale to, co na uvedené schůzce zaznělo. Měl-li podle tvrzení ██████████ ██████████ požadovat ██████████ ██████████ telefonicky úplatek, tak jde jiný skutek, než který je projednáván v této trestní věci. Je-li výpověď ██████████ ██████████ zpochybňována vzhledem k tomu, že měl prohlásit, že svědky ██████████ a obžalovaného ██████████ dostane do tepláků, nemá to rovněž pro posouzení předmětné věci žádný zásadní význam. To mimo jiné proto, že okresní soud uvěřil výpovědi ██████████ ██████████ podle níž se i ██████████ ██████████ na projednáváním skutku podílel. Zmiňoval-li obhájce obžalovaného obsáhlým způsobem, že nechápe, proč v předmětné trestní věci nebyl ██████████ ██████████ stíhán a věc by měla být i z tohoto důvodu vrácena policii, případně okresnímu soudu k dalšímu šetření, je třeba uvést a zdůraznit, že okresní soud mohl rozhodovat pouze o jednání, pro které byla podána obžaloba. Navíc nelze důvodně předpokládat, že by případné vrácení věci za účelem objasnění činnosti ██████████ ██████████ mělo nějaký zásadní význam pro posouzení jednání obžalovaného ██████████ ██████████. Lze však s obhájcem obžalovaného souhlasit, že státní zástupce by měl velmi vážně uvažovat o splnění své povinnosti vyplývající z ustanovení § 2 odst. 3 trestního řádu stíhat všechny trestné činy, o nichž se dozví. To na podkladě dokazování v nyní projednávané věci, z něhož vyplývá důvodné podezření, že se na trestné činnosti obžalovaného ██████████ ██████████ podíleli svědci ██████████ ██████████ a ██████████ ██████████.
12. Rozhodně nelze souhlasit s názorem, že vinu obžalovaného ██████████ okresní soud postavil na výpovědi svědka ██████████ ██████████. V tomto ohledu okresní soud vyšel zásadně z výpovědi svědkyně ██████████ ██████████ a tento postup shledal odvolací soud za logický a správný. Proto také argumentace důvody, pro které byl ██████████ ██████████ propuštěn z funkce v ██████████ Areně, nemá žádný význam. Argumentovala-li obhajoba v souvislosti se zásadou in dubio pro reo rozhodnutím Ústavního soudu ze dne 19. 8. 2004 sp. zn. III. ÚS 224/04, podle kterého jestliže nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, je třeba zvolit variantu pro obžalovaného nejpriznivější, a rozhodnutím Ústavního soudu z 26. 11. 2009 sp. zn. III. ÚS 2042/08, podle kterého při pravděpodobnosti rovnocenných skutkových verzí je třeba přiklonit se

k té nejpriznivější pro obžalovaného, nutno zdůraznit, že v projednávané věci nestály vedle sebe rovnocenné verze, nýbrž logická verze vyplývající z výpovědi [REDAKCE] a verze tří dalších účastníků schůzky, kteří měli zájem tuto verzi upravit ve svůj prospěch. Přitom verze těchto účastníků nebyly zcela shodné, tudíž nemohly být přesvědčivé pro nalézací soud. Odvolací soud je proto přesvědčen, že okresní soud neporušil zásadu in dubio pro reo při hodnocení skutkového stavu děje, pokud dospěl k závěru, že obžalovaný [REDAKCE] za účasti [REDAKCE] a [REDAKCE] požadoval po [REDAKCE] 400 000 Kč za to, že zajistí prodloužení nájemní smlouvy na provoz [REDAKCE]

13. Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce nesouhlasil ani s popisem skutku, zejména s tím, že měl jednat na základě svého vlivu na osoby podílející se na rozhodování orgánů Statutárního města [REDAKCE], který vyplýval z jeho osobních vazeb na představitele města a rovněž z pozice člena komise rady města pro hospodaření. Nic takového se provedenými důkazy neprokázalo, nikdo ze všech těch členů, kteří ho znali a neměli žádný důvod ho krýt, neřekl, že by se byt' jenom zeptal na [REDAKCE] nic takového nepadlo. V souvislosti s tím obhájce obžalovaného připomněl rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 657/2013, podle něhož z hlediska trestní odpovědnosti za zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, 3 písm. b) trestního zákoníku má význam i zjištění, jak poškozený vnímal osobu obviněného z hlediska jeho postavení v orgánu veřejné správy a zda šlo o výkon pravomoci nebo o výkon veřejné služby.
14. K poslední zmiňovanému rozhodnutí je třeba říci, že obžalovanému [REDAKCE] nebylo kladeno za vinu, že čin spáchal jako úřední osoba ve smyslu § 331 odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Na druhé straně nutno uznat, že z žádného provedeného důkazu nevyplývá, že by obžalovaný nějakým způsobem zasahoval do výběrového řízení ohledně dalšího provozu [REDAKCE] v [REDAKCE]. Lze sice předpokládat, že k tomu neměl důvod, pokud neobdržel požadovaný úplatek, nicméně nebylo prokázáno, že by v uvedeném směru vykonal konkrétní činnost a jednoznačně nebylo prokázáno ani, že by byl schopen za požadovanou úplatu zajistit pro společnost [REDAKCE] další provoz [REDAKCE]. V případě, že toho nebyl schopen, by stejně jeho jednání beztrestné nebylo. Jednalo by se totiž o uvedení v omyl ve smyslu ustanovení § 209 odst. 1 trestního zákoníku o trestném činu podvodu. S ohledem na výši požadované částky by přicházelo v úvahu kvalifikovat jednání obžalovaného [REDAKCE] jako pokus přečinu podvodu podle § 21 odst. 1 a § 209 odst. 1, 3 trestního zákoníku. Šlo by však o přísnější právní posouzení, než zvolil nalézací soud. Pokus trestného činu je podle § 21 odst. 2 trestního zákoníku trestný podle trestní sazby stanovené na dokonaný trestný čin. Ta je podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku stanovena na 1 rok až 5 let. Obžalovaný však byl uznán vinným přečinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku se stanovením trestní sazby odnětí svobody na 6 měsíců až 5 let. V neprospěch obžalovaného [REDAKCE] nepodal odvolání státní zástupce, proto z důvodu uvedeného v § 259 odst. 4 trestního řádu by odvolací soud nemohl změnit napadený rozsudek v neprospěch obžalovaného a neměl ani důvod věc vracet okresnímu soudu k novému rozhodnutí, které by s ohledem na ustanovení § 264 odst. 2 trestního řádu také nemohlo být učiněno v neprospěch obžalovaného. Tato ustanovení o zásadě zákazu reformace in peius proto nemohla být důvodem ke změně výroku o vině napadeného rozsudku z tvrzeného důvodu, že nebylo prokázáno, že měl obžalovaný [REDAKCE] konkrétní možnosti zajistit společnosti [REDAKCE] prodloužení nájemní smlouvy.
15. K argumentaci obžalovaného, že nebyly naplněny znaky skutkové podstaty a subjektivní stránka trestného činu a jednání, které učinil, není trestným činem, lze vyjma toho, co již bylo uvedeno, doplnit následující. Znaky skutkové podstaty přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku naplní ten, kdo sám nebo prostřednictvím jiného v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu žádá o úplatek. Přitom naplnění znaku „žádá úplatek“ nevyžaduje, aby pachatel požádal o úplatek výslovně. Stačí jakékoliv jednání, z něhož je patrné, že pachatel úplatek očekává a chce. O takové jednání zjevně v projednávaném případě šlo, pokud to nebyl přímo obžalovaný [REDAKCE] kdo vyslovil žádost o úplatek ve výši 400 000 Kč. Bylo již konstatováno, že z výpovědi svědkyně [REDAKCE] vyplývá, že ji všichni účastníci schůzky přesvědčovali o tom,

že jsou schopni zajistit prodloužení nájemní smlouvy, za což požadovali úplatek. Pokud by účastníci schůzky v restauraci [REDAKCE] pouze předstírali, že budou svým vlivem působit na výkon pravomoci úřední osoby, popřípadě na činnost osoby, která obstarává věci obecného zájmu, avšak pro vyřízení věci nic nepodnikli a ani to neměli v úmyslu, dopustili by se pokusu přechinu podvodu podle § 21 odst. 1 a § 209 odst. 1, 3 trestního zákoníku. Ať tak, či onak, v projednávané věci došlo ze strany obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] k naplnění znaků shora uvedených skutkových podstat. Zvolil-li při právním hodnocení věci okresní soud kvalifikaci pro obžalovaného příznivější a státní zástupce nepodal v neprospěch obžalovaného odvolání, není důvodu na napadeném rozsudku ohledně obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] cokoliv měnit.

16. Argumentoval-li obhájce obžalovaného obsáhle problematikou nepřímého úmyslu a jeho nenaplnění v projednávané věci, nutno zdůraznit, že okresní soud správně konstatoval, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém. Užití ustanovení o nepřímém úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku v projednávané věci vůbec nepřicházelo do úvahy. To samé platí o obsáhlé argumentaci o subsidiaritě trestní represe. Podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku lze trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Obhájce žádným způsobem nekonkretizoval, jaký jiný právní předpis by mohl být na jednání obžalovaného použit. Žádný takový předpis totiž ani nepřichází v úvahu. Zákon č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích a ani žádný jiný předpis neumožňuje uplatnění odpovědnosti v případě pachatele, který žádá o úplatek. S ohledem na výši požadovaného úplatku nepřichází v úvahu ani odpovědnost podle § 8 odst. 1 bodu 3 zmiňovaného zákona o přestupku proti majetku spáchaného podvodným jednáním.
17. Obžalovaný podal odvolání i do výroku do trestu. Neuvedl však žádné konkrétní námitky ani výhrady k postupu nalézacího soudu. Vzhledem k tomu, že obžalovaný podal odvolání do výroku o vině, byl odvolací soud povinen ve smyslu § 254 odst. 3 trestního řádu přezkoumat i výrok o trestu, který byl obžalovanému [REDAKCE] [REDAKCE] uložen. Ustanovení § 258 odst. 1 písm. d), e) trestního řádu umožňuje odvolacímu soudu změnit výrok o trestu v rozsudku nalézacího soudu pouze tehdy, pokud by byl obžalovanému uložen trest nezákonný, případně trest nepřiměřený, v tomto případě trest nepřiměřeně přísný. Obžalovanému okresní soud uložil trest na samé dolní hranici zákonné trestní sazby uvedené v § 331 odst. 2 trestního zákoníku. Proto nemůže jít o trest nezákonný. V případě, že by přicházel v úvahu postih obžalovaného podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku, představovala by dolní hranice trestní sazby 1 rok. Takový trest by však odvolací soud nemohl obžalovanému uložit s ohledem na již zmiňované ustanovení § 259 odst. 4 trestního řádu a absenci odvolání státního zástupce v neprospěch obžalovaného.
18. Trest odnětí svobody uložený na samé dolní hranici zákonné trestní sazby nelze považovat ani za nepřiměřený ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu. Nicméně za nepřiměřeně považoval odvolací soud stanovení zkušební doby podmíněného odsouzení na 30 měsíců, jak to učinil nalézací soud. Okresní soud v tomto ohledu konstatoval, že do délky zkušební doby zohlednil přitěžující okolnosti na straně obžalovaného spočívající v tom, že trestný čin spáchal po předchozím uvážení a ze ziskuchtivosti. Nevzal však do úvahy, že od spáchání trestné činnosti uplynulo téměř 7 let a v této době se obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] nedopustil další trestné činnosti a nebyl postižen ani za přestupky. Tuto okolnost odvolací soud zohlednil tím, že na podkladě odvolání obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu zrušil ohledně tohoto obžalovaného napadený rozsudek ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu při nezměněném výroku o vině znovu rozhodl tak, že obžalovanému uložil podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku trest odnětí svobody ve stejné výměře, jako okresní soud, avšak zkušební dobu podmíněného odsouzení stanovil podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku toliko na 1 rok a 6 měsíců.
19. Ve vztahu ke zprošťující části přezkoumávaného rozsudku podal státní zástupce ohledně obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] a obžalované právnické osoby V [REDAKCE] [REDAKCE] –

██████████ s. r. o. a v jejich neprospěch odvolání, neboť nesouhlasil s hodnocením skutkového stavu okresním soudem. Podle jeho názoru byla jejich vina prokázána. Okresní soud totiž nezpochybnul závěr obžaloby, že veřejná zakázka byla ovlivněna ve prospěch obžalované společnosti a že byla v důsledku toho zadána za nepřiměřeně vysokou cenu ke škodě zadavatele zakázky. Obžalovaný ██████████ se vědomě podílel na jednání obžalovaného ██████████ který měl rozhodující význam při ovlivnění zakázky a byl také okresním soudem uznán vinným. Bez součinnosti obžalovaného ██████████ by obžalovaný ██████████ nemohl stíhanou trestnou činnost spáchat. Okresní soud podle názoru státního zástupce podcenil význam skutečnosti, že v případě druhé veřejné zakázky tuto zakázku získala právě společnost obžalovaného ██████████ Získala jí proto, že společnost obžalovaného ██████████ obžalovaná C ██████████ s.r.o. získala první veřejnou zakázku, a tudíž by již mohlo vyvolat podezření, pokud by zvítězila podruhé. V tomto směru nelze souhlasit s tím, že postavení obžalovaného ██████████ a jeho společnosti bylo v podstatě shodné jako postavení dalších účastníků výběrového řízení, kteří stíháni nebyli.

20. Obžalovaný ██████████ a obžalovaná společnost se k odvolání státního zástupce vyjádřili tak, že souhlasili se závěry okresního soudu a závěry státního zástupce považovali za účelové, učiněné s cílem za každou cenu odůvodnit jejich vinu a porušující základní zásadu trestního řízení - presumpci neviny a nerespektující zásadu in dubio pro reo. Státnímu zástupci vytýkali, že nepředložil žádný důkaz o jejich vině.
21. K této části odvolání státního zástupce je třeba říci, že odvolatel nevysvětlil, z čeho plyne, že bez součinnosti ██████████ nemohl ██████████ trestnou činnost spáchat. Z vyhodnocení nabídek (na listech č. 590-610) je zřejmé, že ██████████ mohl i bez součinnosti ██████████ zakázku ovlivnit. To proto, že zájemcům sdělil různé ceny materiálu, který jim měl dodat, přičemž nejnížší cenu (668 205 Kč) sdělil obžalovanému ██████████ Ten jí převzal do své nabídky a stejně postupovali i další zájemci. Firma E ██████████ s.r.o. uvedla cenu materiálu 671 461 Kč (to znamená nepatrně vyšší než obžalovaný ██████████ částku 718 457 Kč a společnost obžalovaného ██████████ C ██████████ s.r.o. částku 719 406 Kč. V nabídce ██████████ která může být padělkem, je uvedena cena materiálu 684 518 Kč. Pokud jde o cenu montáže, obžalovaný ██████████ uvedl částku 260 189 Kč, která však nebyla nejnížší, tu uvedl ██████████ konkrétně 213 970 Kč. V každém případě je zřejmé, že ██████████ mohl celkovou cenu zakázky ovlivnit bez součinnosti ██████████ tím, že si ho tímto způsobem vybral jako vítěze a sdělil mu nejnížší cenu materiálu a ostatním cenu vyšší. V hlavním líčení ostatně výslovně uvedl, že udělal vítěze, z koho chtěl. Argumentoval-li státní zástupce tím, že předchozí zakázku získala společnost C ██████████ s.r.o. a že by bylo podezřelé, pokud by zvítězila podruhé, tak odvolací soud nechápe logiku této argumentace. Obžalovaný ██████████ si mohl vybrat i jiného dodavatele, pokud by mu sdělil nižší cenu materiálu než ostatním.
22. Státní zástupce nesouhlasil se závěrem okresního soudu, podle kterého obžalovaný ██████████ nevěděl o tom, že zakázka byla ze strany obžalovaného ██████████ ovlivněna ve prospěch jeho společnosti. V souvislosti s tím státní zástupce argumentuje výpovědí obžalovaného ██████████ Z té podle jeho názoru vyplývá, že ██████████ sdělil, že to nebude muset vůbec dělat, že to potřebují vzít přes jeho firmu a že za to bude mít nějaký finanční obnos. Dal mu ceny ke světům B ██████████ jako všem ostatním, řekl mu, za kolik od něho ta světla koupí, z toho pak byla vytvořena cenová nabídka, obžalovaný udělal vítězem, koho chtěl, nedokáže ale říct, zda toto věděl obžalovaný ██████████ dopředu. Není si jistý, zda mu to dopředu říkal, nebo mu nastavil ty ceny tak, aby to vyhrál. Věděl ale dopředu, že jí nebude provádět, že s tím nebude mít žádné pracovní zatížení, proto tam byl i ten čtyřprocentní podíl z ceny zakázky. Věděl, kdo to bude fakticky provádět, protože se ██████████ o sobě takové věci ví, proto mu říkal, že nemusí mít strach, že to bude provedené perfektně, už i ta multifunkční hala byla provedena perfektně. Z výpovědi obžalovaného ██████████ tedy podle státního zástupce vyplývá, že obžalovaný ██████████ byl předem informován o podstatných bodech plánu obžalovaného ██████████ na získání zakázky. Obžalovaný ██████████ za této situace byl přinejmenším srozuměn s tím, že zakázka není vysoutěžena řádným

způsobem a její cena neodpovídá běžné ceně takové zakázky.

23. Tato argumentace státního zástupce je v rozporu se zásadou in dubio pro reo, překrucováním skutečnosti v neprospěch obžalovaného [REDAKCE] a nerespektováním logických souvislostí, jak na to poukázal obhájce obžalovaného [REDAKCE] a obžalované společnosti. Obžalovaný [REDAKCE] totiž ve vztahu k obžalovanému [REDAKCE] a obžalované společnosti vypovídal značně nejistě. V přípravném řízení nevypovídal a v hlavním líčení 4. 6. 2021 k dotazu státního zástupce uvedl, že si není jistý, jestli mu to řekl (míněno předem obžalovanému [REDAKCE] nebo jestli mu nastavil ty ceny, aby to vyhrál. Výslovně uvedl, že neví, jestli to obžalovaný [REDAKCE] věděl dopředu. Dále uvedl, že věděl dopředu, že jí nebude provádět, přičemž k dotazu obhájce obžalovaného uvedl, že si není jistý, jestli mu to bylo sděleno předtím nebo potom. To proto, že si to nepamatoval. Je možné, že to obžalovanému [REDAKCE] neřekl dopředu, ale není si jistý.
24. Na základě takové výpovědi nelze bez důvodných pochybností dovodit, že obžalovaný [REDAKCE] věděl předem o tom, že nebude muset zakázku sám realizovat a že za to obdrží částku odpovídající čtyř procentům ceny dodávky. Avšak i kdyby o tom předem věděl, nemůže to rozhodně znamenat, že znal všechny souvislosti plánu obžalovaného [REDAKCE] zejména to, že dojde k zadání veřejné zakázky za nepřiměřeně vysokou nebo jinak nevýhodnou cenu, což je předpokladem pletich v souvislosti se zadáním veřejné zakázky ve smyslu ustanovení § 257 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. V tomto ohledu lze odkázat na odůvodnění přezkoumávaného rozsudku (pod bodem 31.), vyjma závěru okresního soudu o tom, že ve prospěch obžalovaného [REDAKCE] vyplývá odposlechnutý hovor z 26. 6. 2017. Odvolací soud tento odposlech předložil stranám a zjistil z něho, že vyjma toho, že byl učiněn ve zcela jinou dobu než v době zadávání veřejné zakázky, tak z něj nevyplyvá nic konkrétního, a to jak ve prospěch či v neprospěch obžalovaného [REDAKCE]. Nejde totiž zjevně o otázku zadávání zakázky, ale o revizi, na které se měl obžalovaný [REDAKCE] podílet.
25. Státní zástupce neuvedl žádný důkaz o tom, že obžalovaný [REDAKCE] byl přinejmenším srozuměn s tím, že zakázka není vysoutěžena řádným způsobem a její cena neodpovídá běžné ceně takové zakázky. Pokud na tento názor navázal argumentací, že obě veřejné zakázky ve skutečnosti realizovala firma [REDAKCE] a mezi obžalovaným [REDAKCE] a [REDAKCE] nešlo o standardní subdodavatelský vztah, je nutné státnímu zástupci připomenout, že subdodavatelem [REDAKCE] a jeho firmy nebyl [REDAKCE] ale obžalovaný [REDAKCE] respektive jeho společnost C [REDAKCE], s. r. o. To, že dohoda o subdodavateli byla mezi posledně jmenovanými ústní, žádný zásadní význam pro posouzení předmětné trestní věci nemá. Není totiž na jisto postaveno, že společnost obžalovaného [REDAKCE] měla být subdodavatelem obžalovaného [REDAKCE] od samého začátku a na celou akci. To obžalovaný [REDAKCE] popírá a výpověď obžalovaného [REDAKCE] je, jak již bylo konstatováno, značně nejistá.
26. Státní zástupce nesouhlasil se závěrem okresního soudu o tom, že obžalovaný [REDAKCE] nevěděl, že zakázka, kterou měl realizovat, byla zadána za nepřiměřeně vysokou cenu. K tomu státní zástupce dodal, že obžalovaný ve své nabídce vyčíslil náklady na elektromontáž na částku 260 189 Kč bez DPH. Z listinných důkazů založených v trestním spise vyplývá, že v případě druhé zakázky „Zprovoznění, oprava a revize nouzového osvětlení na objektu tréninkové haly – [REDAKCE] Arena, s. r. o.“ byly na samotné provedení díla užity finanční prostředky pouze ve výši 134 102 Kč za nákup komponentů od společnosti B [REDAKCE], a.s., vlastní elektromontáže provedl [REDAKCE] který provedené práce fakturoval společnosti C [REDAKCE] s. r. o. v celkové částce 39 997 Kč, přičemž společnost [REDAKCE] Arena, s.r.o. za zakázku uhradila 968 045 Kč. Faktický prospěch ze zakázky tak činil 873 940 Kč (podle znaleckého posudku pak činila obvyklá cena díla nejvýše 300 432 Kč bez DPH). Samotná společnost V [REDAKCE], s. r. o., za kterou jednal obžalovaný [REDAKCE] si ponechala částku 40 045 Kč (tj. částku vyšší, než jakou obdržel za provedení prací [REDAKCE]). Je tedy zjevné, že k nadhodnocení ceny zakázky nedošlo pouze u materiálu, který měl zajišťovat obžalovaný [REDAKCE] ale rovněž i u potřebných prací.

Obžalovaný [REDAKCE] jako osoba, která se podnikání v oblasti elektromontáže dlouhodobě věnuje, si přitom musel být této skutečnosti vědom.

27. K těmto námitkám obhájce obžalovaných uvedl, že státní zástupce opětně vyjádřil neznalost plnění díla prostřednictvím subdodavatele, zřejmě záměrně označuje finanční plnění nepřesně a v různé terminologii a současně nikdy nezaznělo, že finanční prostředky (40 045 Kč) byly řádně vedeny v účetnictví obžalovaných, a řádně zdaněny.
28. V každém případě musí odvolací soud konstatovat, že státní zástupce argumentuje okolnostmi, které nastaly až po uzavření smlouvy mezi zadavatelem ([REDAKCE] Arena, s. r. o.) a dodavatelem (společností V [REDAKCE], s. r. o.). Z provedených důkazů není vůbec jisté, zda práce, která byla vykonána v rámci akce, a materiál, který byl v souvislosti s tím dodán, byly ve stejném rozsahu, jako při zadání zakázky. To se zcela jednoznačně nepodařilo zjistit znalci, což platí i o ceně materiálu s ohledem na neochotu společnosti B [REDAKCE], a.s. se znalcem spolupracovat (to znalec výslovně uvedl při svém výsledku před okresním soudem) a neúplnost a mnohdy i nejasnost obsahu jednotlivých faktur, které jsou součástí trestního spisu. Ani to však není podstatné.
29. Podstatné je to, jak musí jednat pachatel, aby naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu pletich při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. Tohoto přečinu se dopustí ten, kdo se dopustí pletich v souvislosti se zadáním veřejné zakázky nebo s veřejnou soutěží tím, že na základě dohody s jiným zájemcem nebo uchazečem vyvíjí činnost směřující k zadání veřejné zakázky za nepřiměřeně vysokou nebo jinak nevýhodnou cenu. Pletichami v tomto případě jsou veškerá jednání popsaná pod písmeny a) až d) § 257 odst. 1 trestního zákoníku. Zadávací řízení bylo v době zadání zakázky a uzavření smlouvy mezi zadavatelem a dodavatelem upraveno zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. Zadáním veřejné zakázky bylo podle tohoto zákona rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky a uzavření smlouvy s vybraným uchazečem, uskutečněné v zadávacím řízení. V projednávaném případě vyzval zadavatel uchazeče k nabídce 4. 12. 2015 a oslovil šest firem. Výzva k podání nabídky ze dne 4. 12. 2015 uváděla předpokládanou hodnotu veřejné zakázky 1 000 000 Kč bez DPH a zadavatel si přitom nevyhradil, že dodavatel nesmí mít při plnění zakázky subdodavatele. Osloveným předložil tzv. slepý rozpočet, který uchazeči vyplnili a předložili konkrétní nabídky, které jsou založeny na listech čísel 591 až 610 trestního spisu. Zadavatel vyhodnotil dne 21. 1. 2016 celkem pět nabídek, neboť jedna firma ([REDAKCE] [REDAKCE]) se do soutěže nezapojila, a s vybraným dodavatelem uzavřel smlouvu o dílo 23. 2. 2016. Smluvní strany následně 17. 3. 2016 uzavřely dodatek této smlouvy. Pokud jde o jednotlivé nabídky, je třeba uvést, že všechny se blížily částce předpokládané hodnotě veřejné zakázky, přičemž první tři nabídky byly velmi podobné a rozdíl mezi nimi nečinil ani 10 000 Kč. Společnost V [REDAKCE] [REDAKCE] s. r. o. nabídla cenu 928 395,45 Kč, společnost E [REDAKCE], s.r.o., částku 933 974 Kč a [REDAKCE] [REDAKCE] částku 937 753,55 Kč. Již z tohoto přehledu je zřejmé, že názor státního zástupce, že obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] si musel být vědom nepřiměřenosti zakázky, je pochybný. Obdobný závěr by totiž musel udělat i u ostatních uchazečů, kteří evidentně reagovali na to, že nabídka nesmí překročit předpokládanou hodnotu veřejné zakázky, ale v rámci podnikatelského zisku by se jejich nabídka neměla výrazně odchylovat od předpokládané hodnoty díla. To je ostatně smyslem podnikání a účasti uchazečů na veřejné zakázce.
30. Vzhledem k tomu, že od samého počátku bylo vůči obžalovanému [REDAKCE] [REDAKCE] a společnosti, jejímž je [REDAKCE] vedeno trestní stíhání pro žalovaný přečin, měl být znalec Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] veden k tomu, aby se vyjádřil ke konkrétním nabídkám jednotlivých uchazečů a jejich přiměřenosti. Znalec se však soustředil především na objasňování toho, jaká byla hodnota dodaného díla. Argument státního zástupce, že se obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] věnuje podnikání v oblasti elektromontáží, je v situaci, kdy obdobné nabídky podali i další zájemci, neakceptovatelný. Odvolací soud ve veřejném zasedání doplnil výsledek [REDAKCE] [REDAKCE] k otázkám, na které se nalézací soud nesoustředil. K cenám materiálu, které mu dodal [REDAKCE]

█████ uvedl, že tyto ceny od firmy █████ neznal, neví, že by od této firmy nakupoval zboží. Ceny, které mu █████ dodal, asi nikde neporovnával, █████ ho ale ubezpečil, že na tom nemůže prodělat, že to je jistá cena. Tak to bral jako bernou minci. To, co mu přišlo od █████ překlopil do svého rozpočtového programu (C█████), v němž dělá veškeré nabídky ve firmě. Elektromontážní činnost provozuje od roku 19█████ částku 40 000 Kč, která mu ze zakázky zůstala, řádně vyúčtoval.

31. Ani z tohoto doplňující výsledku nelze bez důvodných pochybností dovodit, že obžalovaný █████ █████ v době podání nabídky a uzavření smlouvy musel být srozuměn s tím, že jde o zakázku za nepřiměřenou cenu. Ostatně v hlavním líčení výslovně uvedl, že by do nabídky nešel, pokud by mu spoluobžalovaný řekl, že to má být zmanipulováno a že by dopředu věděl, jak má výběrové řízení dopadnout.
32. Lze sice souhlasit se státním zástupcem, že skutečnost, že trestnou činnost iniciovala a řídila jiná osoba a že tato osoba následně nakládala s podstatnou částí výnosů z trestné činnosti, má význam pro posouzení závažnosti trestného činu a že není rozhodující pro samotné posouzení trestní odpovědnosti obžalovaného █████ █████ a jeho společnosti, nicméně nelze souhlasit s názorem státního zástupce, že v rámci dokazování před soudem bylo prokázáno, že obžalovaný █████ █████ si byl vědom, že se podílí na trestné činnosti spoluobžalovaného █████ a že on a jeho společnost přitom z této trestné činnosti získali neoprávněný prospěch.
33. Odvolací soud je naopak přesvědčen, že provedenými důkazy nebylo prokázáno, že by se obžalovaný █████ █████ a obžalovaná společnost, jejímž je █████ podílela na trestné činnosti █████ █████ a že by bylo možné bez důvodných pochybností dovodit, že obžalovaný █████ █████ jednal minimálně v úmyslu nepřímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, tedy, že věděl, že se svým jednáním může podílet na trestné činnosti █████ █████ způsobem předpokládaným obžalobou, tedy na činnosti směřující k zadání veřejné zakázky za nepřiměřeně vysokou nebo jinak nevýhodnou cenu a byl s tím srozuměn. Proto se krajský soud ztotožnil se závěrem okresního soudu, který obžalovaného a jeho společnost obžaloby z důvodu uvedeného v ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu, tedy, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, zprostil.
34. Odvolací soud se, na rozdíl od soudu nalézacího, zabýval otázkou, zda by nebyl na místě postup podle § 257 odst. 1 písm. b) trestního řádu s odkazem na ustanovení § 222 odst. 2 trestního řádu, tedy postoupení věci jinému orgánu v případě, že nejde o trestný čin, avšak zažalovaný skutek by mohl být jiným orgánem posouzen jako přestupek, o němž je tento orgán příslušný rozhodovat. Takový postup by teoreticky přicházel v případě obžalované právnické osoby společnosti V█████ █████, s. r. o. s ohledem na ustanovení zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže. Přestupku podle § 22a odst. 1 písm. b) citovaného zákona se dopustí právnická osoba jako soutěžitel, uzavře-li dohodu v rozporu s § 3 odst. 1 citovaného zákona. Podle tohoto ustanovení jsou dohody mezi soutěžiteli a jejich jednání ve vzájemné shodě, jejichž cílem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže, zakázané a neplatné. Podle § 3 odst. 2 citovaného zákona jsou z těchto dohod zakázány zejména dohody, jejichž cílem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže, protože obsahují ujednání o přímém nebo nepřímém určení cen, popřípadě o jiných obchodních podmínkách. V projednávaném případě je zřejmé, že obžalovaná právnická osoba uzavřela se společností █████ █████ subdodavatelskou dohodu a z celkové ceny zakázky ve výši 968 045 Kč si ponechala částku 40 045 Kč. Bylo již konstatováno, že zadavatel ve své výzvě k podání nabídky nevyloučil možnost, že dodavatel provede zakázku prostřednictvím subdodavatele. Pokud tudíž obžalovaná společnost uzavřela subdodavatelskou dohodu, nepostupovala v rozporu se zákonem č. 137/2006 Sb., o zadávání veřejných zakázek. To vyplývá zejména z ustanovení § 44 odst. 6 citovaného zákona, podle něhož zadavatel nesmí zcela vyloučit možnost splnit veřejnou zakázku prostřednictvím subdodavatele. Pokud obžalovaná společnost využila tohoto práva a splnění zakázky přenechala jiné společnosti jako subdodavateli a získala tak (zprostředkovatelskou provizi) částku představující toliko 4,1 % z celkové hodnoty

zakázky, nelze to v rámci subjektů provozujících podnikatelskou činnost považovat za narušení hospodářské soutěže. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže by tak neměl důvod považovat takovou činnost za přestupek uvedený v ustanovení § 22a odst. 1 písm. b) zákona o ochraně hospodářské soutěže. Proto odvolací soud dospěl k závěru, že není možné postupovat podle § 257 odst. 1 písm. b) trestního řádu ohledně obžalované společnosti V [REDAKCE] [REDAKCE] – [REDAKCE] s. r. o. Na samotného obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] se ustanovení zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže vztahovat nemůže vůbec. Řeší totiž pouze přestupky právnických nebo podnikajících fyzických osob a fyzických osob jako soutěžitelů. V předmětné veřejné zakázce obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] jako fyzická osoba nevystupoval.

35. Z popsáných důvodů Krajský soud v Plzni nedůvodné odvolání státního zástupce podané v neprospěch obžalovaných [REDAKCE] [REDAKCE] a právnické osoby V [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] s. r. o. zamítl podle § 256 trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaných, jakož i obžalovaní pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se jich bezprostředně dotýká. Obžalovaní tak mohou učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaných, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaných. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 19. července 2022

JUDr. Zdeněk Jaroš v. r.
předseda senátu